

GYULAFEHÉRVÁRI HIRLAP

Előfizetési árak: Egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 8 kr. Megjelenik minden héten egyszer: Csütörtökön.	Felelős szerkesztő és laptulajdonos: ISSEKUTZ JÁNOS. Helyettes szerk.: Debreczeni Sándor. Kiadó: Papp György, Gyulafehérvárt.	Szer esztőség és kiadóhivatal: Püsp. Lyc. nyomda. Gyulafehérvárt. Hirdetések díjszabály szerint.
--	---	---

Ötven éve mult a napokban, midőn az erdélyi egyházmegye püspöke első áldozatát mint ifju pap bemutatta az Ur oltáránál, ötven éve annak, a midőn egy szerény bányászcsalád sarja, ifju ihlettel indult neki, annak a magasztos czélnak, a mit maga elé kitűzött. —

Pályája kezdetén ott állott lent; s ma 50 évi pályafutás után magas méltóságból tekint vissza a szerény kezdetre, a megfutott útra; melynek mindkét oldalán az ő alkotásai diszlenek. — Elmondta arany miséjét, szeretuők analysálni azt a kétféle érzést, a mely az agg egyház fejedelem szívét dobogtatta 50 év előtt és dobogtatta 50 év után.

Az első mise zsolozsmái között, az ifju lélek a jövőbe szárnyalt; az egyházi zene akkordjai reménytől zsongtak az ifju szivben, a felszentelésre lehajtott főben nemes eszmék forrtak, egy élet magasztos terheit sejtetve a pálya kezdetén — az arany misekor egy hosszú életet megfutott nagy ember tekintett vissza a küzdelmes multra; s a szentség előtt alázatosan lehajtott főben többé nem a remény festett ragyogó képet; hanem a mult tükrözte vissza 50 évnek minden fáradságát, minden jutalmát.

Az ember sorsa a küzdes; annyi teendő vár az emberre e földi életben; boldog, a ki

ugy tudja bevégezni a harcot, hogy önmagában lelheti meg az édes jutalmat.

Az ember földi harcza alatt küzd önmagáért, küzd a társadalomért — ha törekvése sikerül, megszületik az érdem — s az érdemet bekoszoruzza a jutalom. —

Az egyik ember szerepköre kevés; munkálkodása a legszükségesebbre terjed, boldog, ha elérte az emberiség hivatását — a családot, s családját megmentette a jövőnek; a másik emberre nagy feladat, nagy küzdelmek várnak, missioval bizta meg az ég, a melynek végrehajtásához hatalmas ész, és még több kitartás kell; ő is családjáért dolgozik; csak hogy az ő családjá, a családok összesége; a társadalom egy hatalmas része. — Könnyű a munka, ha a hivatott születés, rang és nagy vagyon birtokában kezdi meg; terhes: ha hivatásánál előbb ezeket kell megszereznie; hogy ezek birtokában, annál jobban, annál hatásosabban használhasson, annak a társadalomnak, a melynek vezetését Isteni hatalom ruházta reá.

Az agg püspök arany miséje alkalmából meglegegedéssel tekinthet vissza a multra; nagy munkát teljesített — és jutalma ott van azoknak szivében, kiknek javára munkálkodott, a kiknek csekély erejét pótolta az övével; a kiknek csüggedésénél segítséget nyújtott, a kiknek jóvoltáért 50 év terhét emeli roskatag testtel.

Jutalma azoknak hálája, kiket jó szive maga köré gyűjtött, magához lánczolt, jutalma az a magas méltóság, a melyet olyan nemesen tölt be; de a mely fényes méltóság birtokában

azért meglátja lent a könyeket, a bajt; a mit a lelki és testi szűkölködők ezrei sirnak és viselnek, és siet és sietett letörölni. — Az a legnagyobb hatalom, a mely a keserűség könyeit a hála könyeivé változtatja; az a legnagyobb érdem, a mely ezek hálájától tükröződik vissza.

Otven év, ötven küzdelmes év; egy egész emberélet kellett annak a sok küzdelemnek, a mely az erdélyi r. kath. egyházmegye agg főpapjának háta megett áll; és még nincs befejezve, még küzd; arany szivvel munkálkodik az aranymisés egyháznagy tovább; mindazok a társadalmi és kulturális bajok, a melyek orvoslást szükségelnek. megtalálják az ő nagylelkűségénél a segítséget; de ő nem üt lármát jótékonyosságával, hallgatagon, titokban, hogy ne tudja meg a balkéz mit csinál a jobb — jelen meg a szükségben levőnél. — Számtalan iskola jelzi bőkezűségét; a kulturának, a nemzetnek védbástyát emelt bennük a legexponáltabb vidékeken, és nem sejtí senki a világból — de azok tudják, a kik körötte élnek, és azok érzik, a kiken annyiszor és oly sokat segített.

Arany miséje alkalmából, a hódolattal párosult szeretet környezte; betegsége nem engedte meg, hogy a nagy napot úgy ünnepelje meg, a mint azt Erdély egyházfejedelmének megünnepelni kellett volna; de még is volt fény az örömtől ragyogó szemekben; még is volt g a z d a g s á g: szeretetben, mit ezek szive uyújtott felé — azzal a kívánsággal, hogy őt az Ég magasztos hivatása közepette még sokáig tartsa meg. *Debreczeni Sándor.*

T Á R C S A,

Töredék

Lőnhárt Ferencz erdélyi püspök életéből.

Dr. Bilinszky Lajos és Prokupek Sámuel után.

Az árvaságra jutott nagy terjedelmű Erdély-egyházmegye alig törle le szeretett főpásztorá föltt hullatott könnyeit, alig hordá pár napig gyász öltönyét, a megvígasztalódás, az öröm hangja kelt kies bérczei között, a gyászének mélabús dalait a kicsapongó örömvig áriája váltá föl. Még ideje sem volt Erdélynek gondolkozni, még mindenki a veszteség sulyja alatt az elhunyt szellemével foglalkozott s a legkegyelmesebb apostol, király már az elárvult megyére fordítá atyai tekintetét; pásztort, atyát adott az elárvult nyájnak. Alig hét napra, hogy Fogarasy lebunyá szemeit, sőt csak két nap mulva temetése óta s hallatlan gyorsasággal márczius 30-án már aláírta Ő Felsége a kinevezési okmányt, mely Lőnhartot az erdélyi püspöki székre emelé.

„Vallás- és közoktatástügyi magyar miniszterem előterjesztésére, Lőnhart Ferencz gratianopolisi fölszentelt püspököt, erdélyi székesegyházi nagy prépostot és pápa ő szentsége házi praelatusát, az erdélyi egyházmegye püspökévé nevezem ki.“

Kelt Bécsben, 1882. évi márczius hó 30-án.

Ferencz József s. k.

Trefort Agoston s. k.

Igy szól a királyi leirat, mely április 18-án lőn publikálva.

Az örömhírt a táviró hozta meg Gyulafehérvár ős várfalai közé. Mint egy varázsütésre terjedt el az pillanat alatt az egész városban s mindenkit mozgásba

hozott. Az egész város a püspöki aula felé sietett s megkezdődött a hivatalos tisztelgések és szerenese kívánatok véget alig érő sora. Megindult a sürgönyök való ságos zápora, széles Magyarország minden vidékéről s tájáról; főurak s egyháznagyok, világiak és papok versenyeztek szerenese kívánataikkal. Pedig mindez még csak az előjáték volt.

Április 21-én futárvonattal Bécsbe sietett Lőnhárt, hol Vanutelli érsek bécsi nunczius palotájában ment végbe a canonicus processus, megkezdődvén ezáltal az egyházi forumnál is a szükséges lépések. A processus végeztével a pápai nunczius kiváló kitüntetéssel tisztelte meg a kinevezett erdélyi püspököt és a pápa Ő Szent-sége házi főpapját, a mennyiben tiszteletére a szokott-nál fényesebb diszbehedet adott, melyen a Bécsben időző magyar ministerek s a magyar delegatio tagjai is részt vettek.

Mig Bécsben ezek történének, addig Erdély, főkép pedig a püspöki város nagy előkészületeket tett kebléről szakadt, szivére nőtt főpásztorának az iránta érzett szeretethez méltó fogadására. Egyháziakból s a város polgáraiból alakult nagy deputatio ment a haza érkező püspök elé egész Tővisig. Ezek kíséretében ért április 28-án Fehérvárra, hol ismét a tisztelgések kezdődtek, a kegyelet egymást föltülmuló jelei nyilvánultak a társadalom minden rétegéből. A katonazenkar diszdarabokat játszott palotája előtt, majd meg a város polgársága jelent meg. Festői látványt nyújtott az im pozáns fáklýás-menet fölvonulása. Mint egy lángtenger huzódott föl a várba az emberek ezreitől követve élén a városi zenekarral a diszmenet, gyönyörtien megvilágítva a székesegyház ódon falait s a püspöki aula homlokzatát. Végre elhallgatott a belárbatlan embertömeget hasogató éljenzése, el a zenekar tüzelő hangja s

az est néma csendjében felhangzott a város szónokának üdvözlő szava, ki a város s az egész megye érzelmének kívánt tolmácsa lenni. Lőnhárt a szokásos leereszkedéssel, az ismert atyai szeretettel és jószággal felelt, szavait a trón iránti fiúi hódolat, az egyház és édes haza, hivei és polgártársai iránti forró, tenni és áldozni kész szeretet tüze hatá át és aczélozá. „A felséges trónhoz való ragaszkodás — így szól — az édes magyar haza szent érdeke, az alkotmány ápolása kezdettől fogva szívem érzelmeivel találkozott, ezután mint püspök, mig a lelkek kormányzásának szent ténykedéseit végezem, a trón iránti ragaszkodás, a nemzeti alkotmány és érzés ápolása kiválóbb mérvben fogják ténykedéseim nagy feladatait képezni.“

Rómában ezalatt a processus meglehetősen előre haladt annyira, hogy a július 3-án tartott útkos consistoriumban már praeconislatott Lőnhárt, s nem sokára a pápa által is kineveztetett erdélyi megyés püspöknek. A gratianopoli egyház titulusára már elébb püspökké levén szentelve, most csak a püspöki esküt és hitvallást kelle ismét letennie. E czélból szeptemberben Nagy Váradra utazott, a hol Lipovnitzky István megyés püspök kezébe letette a püspöki esküt.

Igy tehát már csak az intronizatio, püspöki széke nek ünnepélyes elfoglalása volt hátra. A praeconisatio óta már többször megvolt határozva a nap is, de mindig el kellett halasztani. Lőnhárt ugyanis, keble mély szeretetének és hálájának akart eleget tenni, midőn óhajtá, hogy e ténykedésen eszményképe, kihez a hála és szeretet fűzi, Haynald is jelen legyen. Haynald szívesen igére meg, de a haza sürgős ügyeivel annyira elfoglalt és lekötött főpap, a majdnem nélkülözhetlen Haynald, akarata daczára sem válthatá be ígérétét. Végre szeptember 17-ike jelöltetett ki véglegesen az intronisatio nagy napjául.

Tanügy.

Felvétel a dévai m. kir. állami tanítóképezdébe.

A dévai m. kir. áll. tanítóképezdébe felvétetik az oly ép testű növendék, a ki 15-ik életévét már betöltötte s a gymnasium, reál vagy polgári iskola 4 alsó osztályát jó sikerrel bevégezvén, arról nyilvános iskolai bizonyítványt tud felmutatni; felvétetnek továbbá a felső népiskolát jó sikerrel végzett növendékek is, kiknek azonban a magyar nyelv és történet, továbbá számtan és földrajzból felvételi vizsgát kell állaniok, s jelzett tantárgyakból legalább is annyi készültséget felmutatniok, mennyi a középiskola 4 alsó osztályában megkívántatik.

A dévai áll. tanítóképezde 70 növendékre benlakással és köztartással van berendezve. A benlakással jár: a) ingyen fűtés; b) világítás; c) fehérnemű mosatás. A köztartás áll: reggeli, ebéd és vacsorából. Benlakást csak azok nyerhetnek, kik a köztartásban is részt vesznek. A benlakás és köztartásra felvett növendék fizet havonként előre 6, esetleg 4 forint tartási díjat, s a köztartás berendezési költségeinek pótlására egész évre 2 frtot. Bizonyos számú szegény árvák, vagy teljesen vagyontalan, kiváló szorgalmu és jó magaviseletű ifjak teljesen ingyen is vétetnek fel; az ilyenek, ha az első évben nem nyernék is meg a jelzett teljes ingyenes javadalmakat, megnyerhetik esetleg már évközben vagy a következő évben.

A „képezdei igazgatótanácshoz“ címzett folyamodványt legkésőbb f. é. auguszt. 20-ig aláírt igazgatóhoz kell beküldeni. A folyamodvány felszerelendő a) keresztlevelemmel; b) a testi épséget és egészséget igazoló orvosi bizonyítvánnyal; c) iskolai bizonyítvánnyal, d) azok, kik a benlakás és köztartás kedvezményeiben kívánnak részesülni, kötelesek az illető hatóság által is megerősített oly kötelező szülői vagy gyámi nyilatkozatot is csatolni, melyben igazolják, hogy a köztartásért járó havi (4, esetleg 6 frt) összeget képesek befizetni.

Az oly árvák, vagy teljesen vagyontalanok, kik utalva vannak az ingyenes felvételre, kötelesek a hatóság által szegénységükről kiállított, saját leköszkü által is aláírt szegénységi bizonyítványt csatolni. Szegénységi bizonyítvány nélkül a folyamodványra 50 kr. mellékleteire 15 kr. bélyeg teendő. Az intézetbe felvett kötelesek tankönyveik árába 12—14 frtot magokkal hozni, megfelelő ág- és ruhaneműkkel (melyekre nézve később külön értesítést kapnak) magokat tisztességesen ellátni.

A képezdei tanfolyam 4 éves. A tanítás teljesen tandíjmentes. Felvételi és javító vizsgálatok f. évi szeptember hó 1 tartatnak.

A tanév szeptember 2. nyitattik meg.

Déva, 1894 július hó 11.

Kibédy Lajos

m. kir. áll. tanítóképezdei helyettes igazgató.

IRODALOM.

— **Előfizetési felhívás.** „Tárcák“
czim alatt Gyulafehérvár város közönségének

1882. szeptember 17-ike arany betűkkel van írva Lőnhart élettörténetébe, s egyházmegyénk története leg-szebb napjai közé avatva. E napon vette kezébe Lőnhart az egyház kormányzásának gyepőjét, a mennyiben az anyaszentegyház egy tekintélyes részének, Erdélynek leve tényleges megyés püspöke; ekkor kezd meg igazán imádott üdvöztőnk alkotta legmagasztosabb hivataát, az apostolkodást, ekkor lett Erdély főpapja, egyházi kormányzója, legfőbb tanítója. Elfoglalta a Szent István alapította és püspöki széket, a Battyániak, Kolonicsok, Szepesyek, Haynaldok fényes székét, mely számára édes hazánk zászlós urai között jelöl helyet; az idők százados viszontagságain át sokat szenvedett egyszer országgyűlésileg is eltörült, majd a porából új életre ébredő phönixként ismét megerősödött ősi tekintélyében ismét megizmosodott püspöki széket. Örök frigyre lépett a püspöki megyével, melyben bölcsője ringott, melyben először tanult ismerni Istent, önmagát s embertársait, mely látta ifju hevét, látta a komoly férfiut, látta élte delén, melyet szülőanyjának nevez, melynek munkásságát, életét, mindenét szentel. S e nap fényes ünnepe méltó volt a megyéhez, méltó volt a férfiúhoz, ki annak élére lépett.

Előző este az egész város fényárban úszott. Másnap pedig a zsúfolásig megtelt székesegyházba püspöki díszben vonult be Lőnhart papsága körében s elfoglalta a trónt, a honnan azóta dicsőségesen kormányozza nagy területű megyéjét. Ékes latinsággal egy monumentális beszédet tartott papjaihoz, mely után azok bódulatát s engedelmességi fogadalmát fogadta. Előli a káptalan tisztas tagjai vonultak a püspöki trón elé, hol a főpap, az igaz barát és tántoríthatlan bajtárs ölelő karjaival, s békecsókjaival fogadta őket. Majd meg az egész megye híveihez, az isteni gondviselés által gondjaira bízott nyájhoz, intézé első püspöki szózatát, kifejtve a pásztor kötelemait a nyáj, s a nyáj kötelemait pásztoráránt. Ő mindig nagy szónok volt, hallgatóinak gondo-

ajánlva — egy könyvet szándékozom sajtó alá rendezni, a melynek 10 ives terjedelme magában foglalja mindazokat a tárczaszerű czikkeket, a melyeket két év alatt írtam.

Az a szíves fogadtatás, a melyben tárczacikkeim részesültek, buzditólag hatott rám, hogy azokat összegyűjtsem, és ha van bennök jó, azt egy nagyobb közönség számára megőrizzem.

Abban a reményben teszem ezt, hogy ha a tágabb értelemben vett nagy közönségnél nem is sikerülne vevőkre találnom, de ismerőseim, barátaim és kollégáim mindenesetre méltányolni fogják azt a fáradságot, a mellyel — hivatalos elfoglaltságom dacára — e téren is foglalkoztam.

A finom papírra nyomott könyv ára fizetve egy forint (2 korona): és 1 frt 10 kr. előleges beküldése mellett a vidékiek a könyvet portómentesen kapják meg.

Az előfizetési pénzek Papp György kiadó czimére a „Gyulafehérvári Hírlap“ kiadóhivatalába czimzendők.

Egyidejűleg kérem mindazokat, a kik előfizetési felhívást kaptak, hogy a „Gyűjtőleveket“ minden esetben augusztus hó 15-ig hozzám juttatni sziveskedjenek, hogy a nyomandó példányok számáról tájékozva lehessenek.

A könyv október hó elején küldetik szét. Gyűjtőknek minden 10 példány után egy tiszteletpéldány jár.

Gyulafehérvár, 1894. július 25-én. Haza-fias üdvözléttel Debreczeni Sándor, m. kir. postatáviratdatiszt.

Szinészet.

Szintársulatunknál mult hó 25-én szerdán az „Első per“ czimű bohózat került előadásra. — Az „Első per“ Megyery Dezső kolozsvári szinésznek a szerzeménye; meg is látszik rajta, hogy szinész írta, vagyis olyan ember, a ki ismeri a szinadot. — A darab egész komplikatioja nagyon szellemes; ügyesek a fordulatok; s nagyon sok benne a helyzetszülte komikum; és ez mind úgy van összekészítve, mintha az nem is lehetne másképp. Bolvári Béla fiatal ügyvéd (Toldy) már egy éves házasság és még régibb ügyvéd és azért még egyébb pere nem volt, mint a felesége nagynénjével Stanczi nével (Hetényi E.), a ki az ügyvéd ur házában az anyóst helyettesíti és pedig olyan lelkiismeretességgel, a mely a legártatlanabb kedélyű vót is kétségbe ejtené; a Dr. ur segítje (Lánczy) egy nyugdíjazott fűszeres segéd a nagynéni kedvence, az inasa pedig Szappanyos Aladár (Aronyi) egy urhatnám keek szolgálja — a ki szintén meglehetősen kivívta magának a Stanczi nagysága kegyeit.

Egy alkalommal, éppen midőn az ügyvéd ur talán ezredik perét tárgyalja Stanczi nével, a ki azzal bosszantja, hogy nincs pere, megérkezik az első kliens: Czineczár (Földvári), a kit a Dr. ur neje és anyóshelyettese halálra traktálnak, csak-hogy valahogy meg ne szűkjék addig, míg az ügyvéd urat előkerítik. — Sikerül is megragasztani.

Eppen tárgyalásra akar menni Bolvári, a midőn egy levelet kap az asztalán, a melyet felbont a nélkül, hogy címét elolvassná, ebben valami bizonyos Pepi vagy Joscfin nevű kisasszony azt írja, hogyha a vonatnál nem várja, ha ígéretét, hogy őt nőül veszi nem teljesíti — hozza apját, bátyját, nagypapját — az egész familiáját és olyan skandalumot csinál, a minőt, még a világ nem látott. — A Doktor urnak is volt egy Pepije; Mák segéd urnak is volt egy Pepije; és egy az ügyvéd házába vetődött zongora hangolónak Galina Mátyás (Heltay) is volt egy Josephinje (Németh L.) ez a háromszoros Pepi csinálja aztán azt a temérdek kavarodást, a melyeknek egyik szereplője és áldozatja Bolvári Gábor a doktor ur nagybátyja lesz — és a mely a közönséget olyan hangos és folyton tartó derültségre fakasztotta, — míg aztán sok futkározás, félreértés után kiderül, hogy e közül a három Pepi közül a Bolvári Béláé nem is él; a többiek pedig már eligazították egymás-közt a félreértést.

Valóságos programbeszéde volt az, a melyet szigorú következetességgel vitt keresztül mostanig, terhes püspöki hivatasában.

A székfoglalás fűnséges egyházi ténykedéseit a püspöki anulásban az új püspök díszbeidéje követte, melyről azért is meg kell emlékeznünk, mert Lőnhart azon mély hálától és szeretettől vezettetve, mely őt mindig Haynaldhoz fűzte, nyíltan vallá be, hogy egyházmegyénk mellett mily sokat köszönhet ő is személyesen a főpapnak, ki mindig jóakarója, maecenása, támogatója volt, kinek mindenét köszönheti.

Az ünnepségek letelte után a legnagyobb erőlyvel és odaadással fogott nagy püspöki megyéjének, nem megismeréséhez, mert jobban ismerte azt, mint bárki más megyéjében, s így nem kellett az experimentálások hálátlan és sokszor igen káros terére lépnie; hanem a már évtizedek alatt kipróbált jártassággal annak büles és atyai vezetéséhez. Mindenek előtt püspöki czimert adott. Ha ezer és ezer dolog nem hirdeté, e czimer maga egyedül is eléggé visszatükröztetné az erények legszebb gyöngyeivel ékesített azt a szép lelket, mely keblében lakik. Sohasem keresett fényt, csillogást életében. Bár mily magas pozíra juttatá az isteni gondviselés, soha sem feledte, ellenkezőleg mindig vallotta, szóval és tettel egyaránt, hogy ő szegény család gyermeke, hogy bölcsője egy szegényes bányászcsalád házikójában ringott. S a mivé lett, azzá szorgalmas, fáradhatlan, szenvedésekhez szokott s azokban megedzett

El lehet mondani, hogy a társulat talán ebben a darabban játszott eddigleg legjobban: kivétel nélkül dicséretet érdemel a darab és dicséret érdemének a szereplők. Hetényi E. olyan anyós volt, hogy a házasság embereinek beleborzózt a háta és nem hiszem, hogy sokaknál keserű emléket ne keltett volna fel. Ferenczi a Gábor szerepében nagyon jó volt — nagy tetszéssel játszott a mentő szerepet; és sok kacagást idézett elő félreértett jóakarataival. Feketéné „Margitja“ (Bolvári Béla neje), Heltay Gallina Mátyása, Toldy együgyű ügyvédje, a ki végre ügyetlen lesz, — mind mind nagyon jó volt; a melyeket csak betetézett Némethy Lenke Josephinja; a ki igazi kacagató komikummal játszott a vén kisasszony szerepét, a ki a kalap készítés mellett holmi régi szerelmi emlékekkel is nagy előszeretettel foglalkozik.

Nagyon jó volt a Lánczy „Mák“ segéd urja; Lánczynak megfizethetetlen az alakja az ilyen szerepekben — és ő ezt ügyes játékaival nagyon előnyösen alkalmazza is, el lehet mondani, hogy a közönség nagyon kedveli.

Abonyira csak az a megjegyzésünk, hogy látszik ugyan rajta az igyekezet; szerepeit tudja, sőt azt is elhiszzük neki, hogy játszani is el tudná; de nagyon szeles; hangját szerepeikhez nem modulálja s így jó szerepét nem játsza meg úgy, a mint azt megtudná különbben. — Ha vigyáz ezekre, azt hisszük belőle még jó erő lesz.

Csütörtökön 26-án a „Bubos paesirta“ került színré; nekünk nem nagyon tetszik a darab; a mivel azonban nem mondtuk azt, hogy a Ferenczyné és Heltay kitűnő játékát nem méltányoljuk; mert úgy ök, mint Toldy mindent elkövettek, hogy feladatuknak megfeleljenek! — Van ugyan a darabban sok szép drámai rész; de én azt tartom, mégis az egész darab nem a legsikerültebb produktuma az új színmű íróknak.

Pénteken 27-én nem volt előadás. Hirdetve volt ugyan zónaelőadás leszállított árakkal: de publikum nem jött olyan számmal, hogy a kiadások fedezve lettek volna, a minek oka a hirtelen jött hatalmas esőben keresendő főleg, — így az előadás elmaradt.

Szombatn 28-án „Rip van Winkle“t adták; régi operette, a mit már régen ismerünk; így meséjét felesleges reprodukálnom. — Nagyon jó volt „Rip Rip“ (Szitay) jól volt maszkírozva, jól játszott és énekelt; és nagyon megérdemelte a tapsokat, a mit — nejevel — a bájos Lisbethel (Ferenczyné) a publikumtól olyan bőven kaptak. — Az est sikerét nagyon elősegítette két kis műkevelő fellépte, az egyik Faludi Piroksa, aki kis Alicét, Rip Rip leányát játszotta — a másik pedig Policzer Irén, Derrick polgármester (Toldy) kicsiny fiát: Adrient. Nagy érdeme van ugy a rendezőnek, mint a karmesternek, akik ezt a két apróságot olyan szépen betanították; s a kicsi k olyan kedvesen játszottak el aránylag hosszú szerepüket, hogy mindenkit meglepett — kaptak is tapsot bőven. A minek azt hiszem a szülők jobban örültek mint a gyerekek.

Vasárnap 29-én a „Próbaházasság“ot adták, és pedig telt ház előtt; ezt a színdarabot ismeri mindenki, hetekig beszél róla ország világ, azért a nevezetes koupleért, a mit annak idején betöltött a bpesti rendőrség. — No ha ez a darab Gyulafehérvárt lett volna először adva, sohasem tiltott volna be: mert itt ugyan nem nagyon lelkesültek most sem a Kossuth nótán; mi itt a botrányosságig higgadtak vagyunk. — A mi az előadást illeti, nagyon jó volt; melynél nagyon sokat tett a Ferenczyné nagyon kedvesen megjátszott Birikéje, egészen értettük Hajdu Bokor urnak a próbaházasság után elhatározását, valamint a két öreg szentesinek az iránta való szeretetét is.

Heltay jó Bokor volt; csak-hogy mintha szerepét egy kissé túlságosan elhadarta volna, igaz, hogy az amodori lelki igazgatottságot van hivata visszatükrözni, de az ő előadása mégis nagyon gyors volt.

Abonyi jó örmester volt, na ez a szerep talált neki, az ő, szeles modora ebben elég teret talált magának, elmondhatjuk róla, hogy a „Próbaházasság“-ban egészen jól játszott.

Toldy „Szikora Marci“-ja méltó volt Toldyhoz, tulzás nélkül ügyesen játszotta meg a léha Szikorát, a ki csak azért él a feleségével, mert az pénzzel látja el; na de kedves „Rozalia“-ja sem (Feketéné) maradt neki adós és megfoglaltatta vele a heti aponagét; ki kell emlíjük a Ferenczi gazdag parasztját, s a Hetényi E. Zsuzsanna néniét; nagyon jól alakítottak s a tipikus szentesit olyan hűséggel mutatták be, a mit csak az bírálhat meg méltán, a ki ismeri az alföldet.

Hétfőn 30-án a „Üsilaghullás“ Rátkay László színműve került színré; jó darab lehet, de nekünk ez sem tetszik, nem tudjuk miért lett megírva; nem értjük a morálját. A szereplők általában jók voltak. Ferenczyné megszokott bravour-jával játszott, nagyon jól játszotta meg szerepét Fekete, a ki pedig csak úgy ugrott a szerepbe, a Heltay betegesége miatt — Fekete igazgató ur szépen szaval, és nagyon jó organuma is van.

A színház látogatás még mindig nem kielégítő, ha Gyulafehérvár intelligenciáját nézzük, de mégis már sikerült egy pár telt házat összehozni. — Megjósoltuk, hogy meg javul a mi publikumunk — és javuljon is meg, mert a mostani szinészeink igazán megérdemlik a pártolást, úgy játékaik, mint igyekeztüknél fogva.

Spectator.

munkássága által tette őt Isten bámulatos kegyelme. S e kétfős érzelmekből van összeállítva czimere is. Ott az oltáron fölmagasztalt kereszt, a szenvedés, a nélkülözéssel párosult munkásság jele, s a származására emlékeztető két keresztbe fektetett bányász-kalapács. Az egész egyszerű s egyszerűségében oly mély gondolatot rejt, egészen találó Lőnharthoz, egészen méltó az apostolok szerény utódjához. Ő is bányász, a lelkek legnagyobb bányásza e megyében, hogy felhozza azokból a vallásosság, az Isten iránti szeretet és hit minden aranyánál értékesebb drágakövet, s elhelyezze azt az oltárra a felmagasztalt kereszt tövébe, bemutassa azt a főpapok főpapjának, isteni Mesterének, örök áldozatul. S a kemény, a fárasztó munkásság által a lelkek sötét mélyéből fölhozott gyöngy, ragyogjon egykor az örök világosság bonában. Innen egyszerű, de felséges jelmonda a is: „Per crucem ad lucem.“

Még egy nevezetes tény fűződik Lőnhart püspöksége kezdetéhez. Volt alkalmunk látni, hogy ő testestől lelkestől magyar, ki él-hal oly forró szeretett házja drága érdekében, de örökölte egyuttal a magyar társzgyökeres, a történelem egész fonalán át észlelt loyaltását is koronás királyra hűnt, kinek fölszentelt személyeért vérét s életét adni mindig kész. Olyan nagyon is emlékeztet Lőnhart jól felfogott, nemzeti érdekünkkel teljesen egyező e dynastikus hajlama Haynaldra.

De a korona sem mulasztotta el az alkalmat s mindig a leggyöngédebb előzékenységgel igyekezett elismerését jelezni e hit áldattalója iránt. Láttuk azt, midőn alig két-három napra Fogarasy temetése után már püspökké neveztetik. S ép oly gyöngédséggel nyilvánul ez most is, midőn beiktatása után pár napra november 6-án a Főlség őt álladalmi valóságos belső titkos tanácsosai közé veszi föl, kitüntetve ezzel ősi egyház megyénket, kitüntetve a kinevezés gyorsasága általszeretett főpásztorunkat.

Lőnhart 1882. november 30-án tette le Bécsben az apostoli király Ő Felsége kezébe a titkos-tanácsosi esküt.

Ujdonságok.

Gyulafehérvár, 1894. augusztus 2.

— **Személyi hir.** Lukács Béla kereskedelemügyi miniszter Ur Ó Nagyméltósága, városunk diszpolgára, folyó hó 26-án Gyulafehérváron keresztül családjával együtt Zalathnára érkezett, hogy az év fáradaimait szülőföldjén, a regényes fekvésű Zalathnán töltsse el.

— **Arany mise.** Lélekemelő ünnepélynek volt tanuja a székesegyház folyó hó 28-án. Az erdélyi r. kath. egyház feje Lőnhart Ferencz püspök ur ő nagyméltósága tartotta arany miséjét. — A fényes segédlettel megtartott misén Bálint Károly apát kanonok és Veszely Károly apát, borbándi plebános pontifikáltak; a városnak összes hivatalai pedig képviselve voltak. A magasztos egyházi szertartás befejezte után ő nagyméltósága a káptalan, az összes papság, a helybeli kir. törvényszék és a városi tanácsal egyesült városi hatóságok tisztelgését fogadta; ez utóbbiak nevében Sárdy Miklós városi tanácsos mondott szép üdvözlő beszédére ő nagyméltósága meghatva köszönte meg a szeretet azon megnyilatkozását, a mely a tisztelgők megjelenésében jutott kifejezésre. A vidékről is több pap jelent meg, a kik a misén közreműködőknél, nagyban emelték az ünnepély fényét, délben az aulában ebéd volt, melyre a vidéki papok voltak hivatalosak. Nagyon sajnáljuk, hogy a szeretett egyháznagy aranymiséjén hívei tisztelete nem nyilvánulhatott olyan impozáns ünnepélyességekben; mint azt mindenki óhajtott, de az agg Püspök Ur, már előzőleg felkérte egy körlevelében minden tisztelőjét, hogy tekintettel magas korára, mellőzzenek minden olyan ünnepélyességeket, melyek a nélkül is beteges valóját kimerithetnék. — Így csak a titkon égbeszállott fohászokban nyerhetett kifejezést az irántai hódoló tisztelet és szeretet. — Tartsa meg az Isten még soká az aranymisés egyházfőt, hogy méltán fejezhesse be azt a célt, a melyért és a melyen hosszú ötven év óta munkálkodik.

— **Fehér holló.** Ginsberger Manó, helyi izr. tanító, 1848—49-ki honvédnagy, ki ezelőtt két évvel ünnepelle 40 éves tanítói jubileumát, a nehéz munkától megtörtén nyugalmába vonul. Az államtól körülbelül 360 frt nyugdíjat fog kapni, miről értesülvéen hitközsége, egyik közelebről tartott gyűlésében egyhangulag elhatározta, hogy öreg tanítójának nyugdíját 600 frtra fogja kipótolni. Ezen határozatát egy igen meglehangú átiratban hozta a veterán tudomására, melyben köszönetet mond fáradszát buzgóságáért. Üdvözljük a hitközséget, mely ezen ténye által legelső sorban magát tisztelte meg! A még friss kedélyű öreg tanítónak pedig, ki a gy. fehérvári zsidók megmagyarosításában kiváló érdemeket szerzett, kívánjuk, hogy a jól megérdemelt nyugalmat teljes jó egészségben élvezze.

— **Halálozások.** Három nap alatt 8 haláleset történt városunkban; öregek és ifjak, kicsinyek és nagyok, akarva és nem akarva hagyták itt az egyiknek drága és boldogságteljes, a másinak keserű és terhes földi életet. A meghaltak közt van Nagyányai Bányay Károlyné, szül. Frényi Etelka, ki hosszas szenvedés után h. hó 28-án este halt meg. Férjén kívül négy gyermek gyászolja a szerető édes anyát. — Továbbá Szakács Berta, egy helybeli törvényszéki fogházor 16 éves leánya, Csejdy Lajos fényképésznek egy kicsiny gyermeke és Görög Miklós kereskedő, a ki egy hosszú életen át közbecsülésben álló polgára és legutóbb pedig választott képviselői tagja volt városunknak. Nyugodjanak békén.

— **Öngyilkosság.** Folyó hó 27-én, pénteken Szőke, városi kórházi gondnok fia, Szőke Károly föbe lötte magát és azonnal szörnyet halt. Halála alkalmából a közvélemény pikáns magyarázatot bocsátott szárnyra, a mit azonban, tekintettel a forrás nem teljes hiteltől voltára, elhallgatunk. Csak azzal a megszokott frázissal regisztráljuk az esetet, a mely minden ilyen, vagy a legtöbb ilyen esetnek az utolsó fejezete: hogy halálának oka ismeretlen s az áldozat egyike azoknak, a kiknek kezébe az idegbeteg század nervóztása adta e oly korán a gyilkos fegyvert.

— **Óvodai vizsga.** A helybeli kisedóvoda-ban múlt hó 29-én 1/2 10 órákor tartott meg a szokott évi vizsga szép publikum jelenlétében, a kik között azonban kevés férfi vett részt. — A gyermekek, mintegy 20 leány és 14 fiú, előhaladása legkielégítőbb s a szépen előadott versek, énekek, játékok, táncz és szavaltatok szépen dicsérik azt a buzgalmat, a melyet Littasy Erzsé kisasszony a gyermekek gondos nevelése körül kifejtett. — A gyermekek egy szindarabot is adtak elő — nagyon szép sikerrel. A vizsgának befejezte után Rajnay Ignác elnök rövid, de meleg szavakban fejezte ki Littasy kisasszonynak elismerését úgy a saját, mint a szülők nevében azért a buzgalomért, a mit a gyermekek érdekében kifejtett; mi pedig a sikerhez gratulációkat esatoljuk.

— **Országos vásár.** Lezajlott a mi júliusi országos vásárunk; egy pár napra szokatlan élénkség uralkodott a sátoroktól és bódéktól benépesített piacon, aztán a rendes mederbe tért újra minden; nagyon sajnáljuk, hogy így vásár alkalmából nem szoktak az eredményről tudósítást beküldeni hozzánk, pedig a szükséges volna — mert egy képet nyernénk magunknak arról a forgalomról, a mi városunk ilyen alkalomból felmutat, a mi pedig nagyon tanulságos lehetne. Így csak azt sorolhatjuk fel, hogy a tordai pecsenyének jó kelete volt, még a kofákat sem láttuk már vásár estején, valószínű, azokat is megvette valaki.

— **Ének a végekről.** A memorándum pernek utolsó felvonása is lejátszódott; az elítéltek megkezdtek büntetésüket s a függöny legördül. — Nyugalomra tértek a színészek; s a karzat nem tapsol, csak a „Tribuna“ szép érzészeti hiányban szenvedő szerkesztői ismétlik bántó kritikájukat — okos ember nem hallgat rájuk. — Patitia Rubin is megkezdte büntetését és ma már Váczott elmélkedik arról a különbségről, a mely a hazaszeretet, és a külföld felé néző nemzetiségi propaganda között van. — Fáj látni az embernek, mint forgácsolódnak szét az erők az akna harcban; és mint lesz a haza egyik fia ellensége a másinak. — Adná Isten, hogy a mikor visszatérnek — látnák be a lefolytatott agitációk káros hatását, szükségtelen voltát.

— **Időjárás.** Napok óta tart a bőség; és napok óta izzadnak az emberek; a multkor ugyan volt egy hatalmas éjjeli zivatar, a mely megtisztítá a levegőt; de nem tartott soká és ma megint veritékes homlokkal sétálunk. — Ezt ugyan tudja mindenki a városban; mi csak azért konstatáljuk, hogy azok a szegény becsületes emberek, a kik hűvösre vannak téve, azt ne higgyék, hogy idekint is olyan jó világ van.

— **Katonai zene.** Folyó hó 29-én vasárnap bucsuzott el a 62. ezred zenekara, egy a sétatéri kiskapuál megtartott térzenével a városi publikumtól, egy külön erre az alkalomra szerzett darabbal. Anyan ez volt az utolsó; miután az ezred a gyakorlatokra városunkból eltávozik. — A gyakorlatok befejeztéig csak a maneber fáradt legényiséget üditi és a gyakorlaton részt vevő tiszte urakat mulattatja a zenekar; mi pedig talán nem is látjuk többé viszont őket, mert a gyakorlatok befejeztével más garnizonba mennek és mi más ezredet kapunk. Legyen a távozóknak könnyű a gyakorlatok fáradaima.

— **Az óriás ember.** Napokig szólott a nagy dob a Zsakó féle ház egy utczai helyiségében; az ajtóra festett óriás jelezte, hogy az a nagy reklám egy olyan embernek szól, a minőt még nem látott Gyulafehérvár. Kiküldött tudósítónk azonban nem ad világos képet az óriásról, szerinte azért nem pedig, mert az az ember oly nagy volt, hogy kétszer kellett leülnie, míg a fejéig felnézhetett; mások szerint pedig azért, mert tudósítónk elég gyáva volt be nem menni. A min mi aztán annyira megbosszankodtunk, hogy azonnal elcsaptuk. Ez volt az oka, hogy mult számunkban a helybeli hírek mind a külföldről importáltak be. Most azonban újra kaptunk egyet; a kit direkt azért vettünk fel mert tanunkkal igazolta, hogy verseny gyaloglást rendezett az óriás koponyáján, sőt igaz vezetővel még fülének labrinthját is bebolyongta. — Ez az úr rémdolgokat beszél az óriásról; mi ugyan képtelenek vagyunk megállapítani a tény valóságát, de felmutatott bizonyítványai alapján hinnünk kell. Elbeszélése szerint az óriás már születésekor óriás volt, és olyan erős, hogy a bábát egyetlen rugással belelökte a világűrbe, a ki azóta minden Lueza napján mint a Saturnus bolygója jelen meg. — Jelenlegi nagyságát megállapítani lehetetlen, miután olyan hosszú centiméter nincs; test súlyát pedig bizonyítja az, hogy lenyomja saját magát. Most különben szerződöttve van egy kefégyárban, a melyet állandóan ő lát el egy-egy nyíratkozás alkalmával a szükséges sertékekkel. Itt léte alkalmával azért nem irtuk meg e rettenetességeket, mert féltünk, hogy a publikum

nem meri meglátogatni; de így konstatalhatjuk, hogy sokkal többen látogatták, mint a színházat; miután azonban az óriás már elment, remélhetők, hogy városunk pulikuma az ott szerzett szellemi élvezetet igyekezni fog a színházban bővíteni; igaz, hogy ezt nem tíz krért mérik; de legalább attól sem kell félni, hogy belefutunk az óriás csizmájába, a mint ez egy urral megtörtént, a ki az óriás csizmákat a 10 kr. fejében emléktül elakarta vinni. Bocsásson meg a tisztelt publikum, hogy tudósítónk ilyeneket ír, de ő is tagja volt annak az anquettenek, a melyik a szárnyas kigyót egy budapesti napilap szerkesztőségének ablakán kirepítette. Különbön kijelenthetjük, hogy tudósítónk ugyor k a s a i s o n b a n szenved, ilyen alkalommal pedig rettenetesen szereti a k a c s á k a t

— **A községek mint Kárpát-egyesületi tagok.** Az a mozgalom, mely a községek körében megindult, hogy az Erdélyrészi Kárpát-Egyesületbe tagokul belépjenek, mind szélesebb arányokat ölt. A napokban ismét több község jelentette be belépését, így Háromszék-vármegyéből Baroth; Bács-Bodroghvármegyéből Filipova tisztán német lakósu, Bezdan magyar-német lakósu, Keresztur tisztán oláh lakósu; Bereg vármegyéből Bereg, Sárret; Heves vármegyéből Karácsond; Biharvármegyéből Henczida; Nyitra vármegyéből Holics tót német lakósu Abauj-Tornavármegyéből Göucz; Komáromvármegyéből Nagy-Megyer; Alsó-Fehérvármegyéből Alvincz; Szilágyvármegyéből Nyizsid; Somogyvármegyéből Gárdony, Kastélyos-Dombó, Dráva-Tamási; Jász-Nagykun-Szolnok megyéből Csépa; Torda-Aranyosvármegyéből Gyéres-Szent-Király és Gyéres községek.

— **Az E. K. E. és két hazafias község.** Az Erdélyrészi Kárpát-Egyesület gyűjtőiveket küldött szét az országban, melyből egy egy a temesvármegyei Grebenác és Gajtásol községekhez is eljutott. A két derék község a következő szép levélben jelentette ki, mikép belépnek az egyesületbe tagoknak: „Vonatkozással 600 számú nagybecsű átiratára, van szerencsém örömmel közölni, hogy a körjegyzőségemhez tartozó Grebenác és Gajtásol községek az E. K. E.-be rendes tagokul beléptek. Nem hagyhatom felemlítés nélkül azt, hogy Grebenác község kizárólag román ajku lakosokból áll, ugyisintén Gajtásol kizárólag szerb ajku lakosokból áll és daczára annak, hogy Gajtásol az országnak egyik legszegényebb községe (62 házzszámból áll és 75% községi pótdadóval van terhelve) a képviselőtestület egyhangulag és hazafias lelkesedéssel lépett be az egyesületbe, mivel a képviselőtestület az egyet magasztos és nemes missióját feltogta, azt nagyon becsüli és őszinte szívből óhajlja, hogy az egyesület zászlójára irt elv diadalra vezessen. Adja Isten, hogy ugy legyen! Temes megye, Grebenác 1894. július 21. Berán Oszkár körjegyző.“ — Az egyesületnek a turistaság mellett az is ezélja lévő, hogy a más ajku lakosokat a társadalmi érintkezéssel a magyarsághoz közelebb hozza: valóban csak örvideni tudunk, hogy hazafias községeink ilyen módon fejezik ki ez eszméhez való ragaszkodásukat.

— **Oláh községek és az E. K. E.** Ujabban ismét 6 oláh község lépett be rendes tagnak az E. K. E.-be. Ezek közül 3 községet Szilágyi Károly gyümölcsénesi körjegyző jelentett be Szilágyvármegyéből és pedig Váralja, Jaáz és Magyarpaták községeket. Fontosabb a Lucaci György bábolnai körjegyző indítványára belépett 3 hunyadmegyei tisztán oláh község: Bábolna, Csigmo és Boj-Bun. A belépést az illető képviselő testületek a hazafias körjegyzők indítványára egyhangulag és a cél iránt való lelkesedéssel határozták el.

— **„Hungária“.** Csak a kávéházról van szó, a mely azon a réven jut most be az njságba, hogy gazdát cserél. — A „Hungária“ városunk egyik legelőkelőbb szállodája, így nem érdektelen a bérli személy változása. — Wökl-t mi már megszoktuk; így érthető, ha szívélyesen bucsuzunk el tőle; de egyuttal szívélyesen üdvözlöljük Tücherert is, persze abban a reményben, hogy benne olyan vendéglőst nyertünk, a ki az üzlet mellett a közönség érdekét is szemelőtt tartja, ebben az esetben biztos lehet a város rekonszenvérl.

— **A csók veszedelme.** Ki hinné, hogy a csók, a mely mára mithoszi istenek előtt is a legtisztább élvezet volt, olyan veszedelmeket rejt magában, a mely halált is okozhat. Dr. Bayer reichenbergi polgármester felolvasást tartott nemrég erről a kérdéssről, s a csókot minden fertőző s ragadós betegség vezető fonalának nevezi. Többek közt azt mondja: Kis gyermekeknél számtalan esetben hosszú, sőt néha halálos végű betegséget idézett elő egyes embereknek az a helytelen szokása, hogy a kis gyermekek száját megcsókolták s pusztá kedveskedésből a gyermekkel oly közletről beszélgettek, hogy ezek a beszélő lélegzetét magukba szívták, a mi nem ritkán a gyermek halálát okozta, mert a zsenge gyermek gyenge szervezete minden be-

tegség iránt sokkal fogékonyabb, mint a felnőttekké. Bayer ép oly veszedelmesnek mondja a homlok és kézcsókölést is. Bizonyoságnál hemutatta egyik betegét, egy szép asszonyt, kinek veszélyes daganata volt, mely miatt az egyik szemét ki kellett vágni. E veszedelmes daganat a csók eredménye. Figyelmezteti tehát a szülőköt, hogy vigyázzanak gyermekeikre, mert a beteg ember csókja könnyen végzetessé válhatik.

— **A kikelet a szerencse üldöz.** Bécs egyik külvárosának alsóbb néposztályai most egyébről sem beszélnek, mint egy cseléd és egy házimesterné tüne-ményes szerencséséről. A szakácsnő és a házimesterné a kapu előtt trécseltek, a mikor egy levélhordó táviratot hozott a szakácsnő gazdájának. A cseléd átvette a táviratot és nemének szokásos kíváncsiságával forgatta jobbra-balra, találgatván, hogy mi lehet benne. Egyszerre felkiált, a távirat külső oldalán lévő három számra mutatva: „Ejnye, tegyük be ezeket a lútriba!” S így is tettek. A három szám a legközelebbi húzáskor ki is jött, s a szerencsés nyerőknek nyolczsáz forint ütötte markukat. Ettől vérszemet kaptak, s még egyszer betették ugyanazokat a számokat, s csodák csodája, újra beütött a ternő. Legközelebb újra szerencsét akarnak próbálni, de valószínű, hogy most az egyszer elpártol tőlök a szeszélyes Fortuna istenasszony.

— **Mióta vannak a török nők háremben.** Tudvalevőleg a török nők elzárva a külvilágtól a hárem csendes magányában élnek le napjaikat. A ki azonban azt hiszi, hogy ez mindig így volt, az csalódik. Valamikor régen Stambul utcáin a török nők is épp oly szabadon jártak, mint a keresztény asszonyok. Történt azonban, hogy a basák, bégek feleségei olyan balatlan fényűzést vittek véghez és olyan feltűnést keltően mutogatták bájaikat, hogy e miatt a hatalmas padisah roppant haragba jött. Kiadta fermánban, hogy kilencz óra után asszonyoknak nem szabad sétálni az utcán. Az asszonyok azonban dacolni akartak a császári parancsossal. Este tízannyian jelentek meg az aranszary kikötőjében. Vékony, fátolszerű ruhát vettek magukra, melyet tele tüzeltek világító szent-János-bogarakkal, úgy, hogy ingerlő szép testük majdnem egészen láthatóvá lett. Mikor ez a szultán tudomására esett, még nagyobb haragra lobbant. Katonákkal vettette körül a szép asszonyokat s daczára, hogy az ő feleségei közül is köztük volt vagy ötven, beledobáltatta őket a tengerbe s örök időkre megtiltotta, a hogy nők földetlen arczczal jelenjenek meg az utcán. Most, mikor a nők újból divatba kezdik hozni a világító rovarok viselését, s mikor némely női ruha csak azért van, hogy minél többet engedjen látni, sőt mikor már a világító puder ideje is elkövetkezett, a hiúságok ilyen nagy fellendülése idején, nem alkalmasszerűtlen felujtani ezt a török históriát.

— **Kutya-kisasszony.** Ez volt a neve Párisban egy Lujza nevű vén kisasszonynak, ki bár varrásból tengette életét, az utolsó falatját is az elhagyatott állatoknak adta. Egy fészekből leesett fiókveréb, egy vízből kiszabadított macska, egy elgázolt kutya a legnagyobb mérvben felkötötte rokonszenvét. A város végén az erdővonal közelében lakott egy részben deszkákból összetákolt putriban, hol vagy husz minden fajtájú eb, ugyanannyi macska s mindenféle madár osztotta meg lakását vele. A vén kisasszony maga ember-émlékezet óta egy kopott szürke ruhát viselt, de pártfogoltjai mind felpántlikázott nyakkal, szépen megfésülve, megmosva jártak. Ha szép idő volt, minden este a körörod mellett lehetett őt látni, a mint kutyáit pórásra fűzve, sétáltatta és szeretetteljesen beszélgetett hozzájuk. — Élelmüket úgy szerezte meg, hogy a vásárcsarnok körül kora hajnalban felszedegetett minden állati és növényi hulladékokat s abból főzött ételt nekik. A napokban hirtelen meghalt utcán, a mint éppen ennivalót vitt haza. Halva szállították viskójába, hol igaz fájdalom vette körül ko-porsóját, az állatoké, a melyeket kivertek a temetés után az utcára.

— **Eredeti házassági ajánlat.** A londoni Surrey színház szépségéről és kacérságáról bíres művésznője: Miss Nethersole a napokban egy eredeti házassági ajánlatot kapott. Egy nyugot-virginiai dúsgazdag farmer belésszeretett az arczképébe, s a következő levelet irta neki: „Kedves kisasszonyom! Egy újságban láttam az arczképét. Szép, nagyon szép; ha ön olyan, a melyet a kép mutat, hajlandó vagyok önt női venni, a mi fölött ön bizonyára nem fog nagyon esdálkozni. Ilyen orrocskának, ilyen homloknak, ilyen szemeknek és ilyen hajnak — még ha mind hamis is — senki sem képes ellenállni. Es ezért szeretem önt. Hallom, hogy ön „kisasszony“, ennél fogva lehet, hogy még nincs férje. Színesznőknél nem igen lehet ezt pontosan tudni, gyakran ők magok sem tudják. De ha ön férjénél van, szívesen viselem a válás költségeit. Meg-

jegyzem, hogy nagyon gazdag vagyok és bármily összeget kíván is, rendelkezésére bocsátom. Ha ajánlatomat elfogadja, de annak a képnak, a melyet önről alkottam magamnak, nem felelne meg, kötelezem magam fáradságáért kárpótlásul 50.000 dollárt fizetni.“ Az eredeti házassági ajánlatot, magától érthetőleg, reklámgyanúnt használja föl az élelmis s. inésző.

— **Kedélyes hadviselés.** Hogy valami nagyon sokat törődjenek a formáságokkal a kínaiak és a japánok, azt éppen nem foghatjuk rájuk. Legalább a báborusdi dolgában semmiesetre. Már jó ideje, hogy vígan ropog a puská a koreai partokon a japánok kínai hajót süllyesztenek el, a kínaiak meg japán dzsunket, de mindezt a nélkül, hogy megtörtént volna a hadüzenet. Mig mi itt Európában azon tanakodunk, hogy vajon megtörtént-e már a hivatalos hadüzenet, addig a czopf hazájában nem igen törődnek a hivatalos formával, s egyelőre minden „hivatalos“ színezet nélkül lövöldöznek egymásra. Ezalatt pedig a japáni kormány nyugodtan folytatja lord Kimberleyvel az értekezéseit. Egy Tientsinből érkezett távirat szerint nagyon helyesen van így az egész állapot. Dugába dől az alkudozás: akkor meg van az eddig történetekben a casus belli; ha sikerül a kiegyezés, akkor a két fél kínai nyelven, meg japánul egyaránt elmondja, hogy „tréfa volt biz ez az egész“ s kedélyesen válukra csapják a puskát, a mit persze az időközben egy fejjel megrövidített koreaiak, japánok stb. becses fejeikkel nem tehetnek hasonlóképen. Hogy pedig a hadviselés kedélyességére föltegyék a koronát a japánok, mint azt már megirtuk, foglyul ejtették a koreai királyt. Mindezt a legnagyobb „hivatalos“ békében. De ez aligha rontja meg a koreaiak étvágját, a meny nyiben bizony nem valami nagyon szerették a jó Li-Hung királyt. A sok tanácskozásnak a kínaiak részéről meg majd az veti végét, hogy ebben az évben akarják megünnepelni az anyacsászárné hatvanadik születésnapját, a mivel, keleti szokások szerint, nem nagyon fér össze a háboruszkodás. Nagyon olyanforma az egész konfliktus, hogy utóljára se lesz ebből az eredeti háboruból ott messze Ázsiában semmi.

Apróságok.

Vasárnapi lovagló.

... Aztán mikor a keresztuttra értünk, én a jobboldali úton akartam menni, de a lovam a baloldali választotta.

*

Furesa végrendelet.

Egy különczködő öreg ur magához hivatja a közjegyzőt, mert végrendeletet akar csinálni.

Nővéremnek, aki mindig rosszul bánt velem, nem hagyok semmit.

— Helyes. És a többi rokonának!

— A többieknek? Hm... Tudja mit közjegyző ur, azoknak sem hagyok semmit.

— Ah... És miért?

— Azért, mert nincs semmim.

Nyiltér*)

Egész selyem, mintázott Foulárodokat (mintegy 450 különböző fajban), méterenként **75 krtól 3 krt 65 krig** — valamint **fehér, fehér és színes selyemszöveteket 45 krtól 11 krt 65 krig** — sima, koczkás, csikos, virágos, damaszolt minőségben (mintegy 240féle dispositio és 2000 különböző szín és árnyalatban) szállít **póstabér és vámmentesen a privátmegrendelők lakására Henneberg G.** (cs. kir. udv. szállító) **selyemgyára Zürichben.** Minták póstafordulóval küldetnek. Svájcba czimzett levelekre 10 kros és levelezőlapokra 5 kros bélyeg ragasztandó.

Figyelmeztetés.

Figyelmeztetem a helybeli és vidéki kereskedő urakat, valamint a könnyen hívó hitelezőket, hogy fiam Leopold Arnoldnak semmi hitelt ne nyujtsanak, mert nem fizetés esetén érte jót nem állok s érette fizetnién nem fogok.

Gyfvárt, 1894. jul. 30.

LEOPOLD IZSÁK.

E rovatban megjelenő közleményekért semmi felelősséget nem vállal el a Szerk.

Nyom. Papp Györgynél a püsp. lye. könyvnyomdában Gyulafehérvárt.

Panaszkönyv.

Tisztelt Szerkesztő ur!

Vajjon ki tartaná mai napság lehetőnek, hogy egy vonatvezető tudatlansága által az utazó hamis utirány, nagyobb költségek és ennek folytán idővesztésnek legyen kitéve; s mégis megtörtént mindez e napokban egy urral a Budapest-Tövisi vonalon.

Wellmann,
gyógyszerész.

Előkelőbb ipari pályára

II—IV. gymn. osztályt végzett ifjak

TANULÓKUL

felvétetnek.

Hol? Megtudható e lap kiadóhivatalában.

HIRDETÉSEK.

A BOLDOG LÁTOMÁNY.

Ö Nagysága éjjel nézi:
Miért mosolyg álmaiban Rézi?
Nagy kvinternót csinált talán,
Vagy boldog egy férj oldalán?!
Dehogy... Hanem hála az égnek
Ismét örvendhet az éjnek,
Elmúlt a sok gond, baj s kín...
Üdv neked oh ZACHERLIN!

LE GRIFFON
Valódi Francia papír

a legjobb
a legkeresettebb
az egészségnak leghasznosabb
SZIVARKA PAPIR

ÜGYELJENEK A JELEKRE
ÖVAKODJANAK MINDEN UTÁIZÁSTOL